

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

**ALS DRIE HONDEN VECHTEN
OM EEN BEEN...**

(What's a Promise in a Place Like This)

dramatische komedie in twee bedrijven

door

William Rocke

Vertaling : Annemieke Beams

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2011

Nr.3070

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *ALS DRIE HONDEN VECHTEN OM EEN BEEN.* op te voeren moet de naam van auteur *WILLIAM ROCKE* ; vert. *Annemieke Beams* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2011/220/012

ISBN 978-90-385-11405

© 2011 Toneelfonds J. Janssens/William Rocke

www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(4 dames – 4 heren)

P.J. Dexter

TARA, zijn vrouw

DAVE

DIANA, vriendin van Dave

TOM

TERESA, zijn vrouw

HARRY

MAUD, zijn vrouw

DECOR

Ruime huiskamer met uitzicht over de stad, in het huis van Dexter. Rechts achteraan op het toneel is de ingang vanuit de hal naar binnen. Links achteraan is de deur naar de eetkamer. Er is ook een deur naar de keuken. Links vooraan zijn de deuren naar het terras en de tuin die naar beneden in de richting van de zee afloopt.

Vooraan links of rechts op het toneel staat – los van het hoofddecor - nog een kaptafel en stoeltje.

EERSTE BEDRIJF

Scène 1

Tijd: Heden. Vroeg in de avond. Zomer.

(De scène begint met een leeg toneel. Na een aantal ogenblikken komt P.J. DEXTER vanuit de tuin het toneel op. Hij is onberispelijk gekleed, ziet er tevreden uit en neuriet voor zich uit. Hij kijkt op zijn horloge, draait zich om en staart door de terrasdeuren naar buiten terwijl hij eens diep inademt. Na een paar ogenblikken komt TARA vanuit de keuken naar binnen. Ze heeft een fles wijn en een glas in haar handen. Ze leunt tegen de muur bij de deuropening, schenkt een beetje wijn in het glas en neemt een slokje. Kijkt hoeveel er nog in het glas zit en drinkt het helemaal leeg. Ze is een beetje tipsy. Ze bekijkt haar man, die met zijn rug naar haar toe staat.)

TARA : Goedenavond, schat.

P.J. : *(draait zich om, geschrokken)* Oh! Hoi!

TARA : Ik heb je een paar minuten geleden geroepen maar je gaf geen antwoord.

P.J. : Sorry. Ik was in de tuin. Bij het zomerhuis. Schitterend uitzicht over de baai.

TARA : Oh ja?

P.J. : Ja.

TARA : *(op suggestieve toon)* Jij hebt altijd al oog voor schoonheid gehad, schat.

P.J. : Dank je.

TARA : Vooral als het een rok draagt!

P.J. : Oh, in godsnaam, Tara. Niet vanavond alsjeblieft.

TARA : Sorry, schat. We mogen jouw belangrijke avond natuurlijk niet verpesten.

(grijnst)

P.J. : Voel je je wel goed? Wat doe je met die fles wijn?

TARA : Uitproberen... zodat we zeker weten dat het een goed jaar is om onze gasten aan te bieden. *(grijnst gemeen)* Weet je zeker dat jij niet iets in het zomerhuis aan het uitproberen was?

P.J. : Wat heb je toch een levendige fantasie, schat. Die moet je echt proberen een beetje onder controle te houden. *(stilte)* Zoals je ziet zijn onze gasten nog niet gearriveerd.

TARA : En nu ga je me natuurlijk vertellen dat je zaken en pleziertjes altijd strikt gescheiden houdt.

P.J. : Bedankt voor je begrip. *(luchtig)* En, wat voor heerlijkheden heb je vanavond weer voor ons in petto?

TARA : Biefstuk van de haas, op z'n Frans. Dat is wel geschikt, vind je niet? Ik ben er alleen niet zeker van of dit wel de juiste wijn is – *(Ze schenkt haar glas weer vol, drinkt het.)*

P.J. : *(kijkt haar afkeurend aan)* Weet je zeker dat je wijn over biefstuk van de haas moet gieten?

TARA : *(arrogant)* Ik giet wijn over mijn biefstuk. *(neemt nog een slok van haar glas, trekt een gezicht...)* Uuhh... *(loopt naar het barmeubel gespannen gadeslagen door P.J. Rommelt wat... draait zich om...)* Oh, trouwens, ene Frank Sneddon heeft gebeld toen jij in de tuin aan het wandelen was - . Hij zei dat het dringend was.

P.J. : Sneddon? Verdomme Tara, waarom heb je me niet geroepen?

TARA : Dat heb ik gedaan schat, maar zoals gewoonlijk ging je te zeer op in je eigen wereldje.

P.J. : Wat zei hij? Ik moet hem spreken.

TARA : Steekt het zakelijk kwaad de kop weer op? Tut-tut. *(stilte)* Wie is die Frank Sneddon eigenlijk?

P.J. : *(ongeduldig)* Een van mijn nieuwe regiomanagers. Je hebt hem nooit ontmoet. Heeft hij een bericht achter gelaten? *(als ze geen antwoord geeft begint hij te schreeuwen...)* Verdomme, Tara. Wat zei Sneddon? Dit is belangrijk.

TARA : Pardon? *(ze heeft een tweede fles wijn uit de kast genomen en een beetje in een glas geschonken waar ze nu een slok van neemt)* Laat me even denken...oh, ja... *(glimlacht)* Hij belt je terug. Zei dat hij slecht nieuws had. *(giet het laatste beetje wijn uit het glas naar binnen. Trekt een gezicht)* Ook niet echt een van mijn favorieten, ben ik bang, maar we zullen het er mee moeten doen. *(ze maakt aanstalten naar de keuken te gaan)*

P.J. : Tara, heb je al onze wijnen uitgeprobeerd toen ik in de tuin was?

TARA : Natuurlijk niet, mallerd. (*boert*) Ik heb tussendoor een paar wodka's genomen om alles weer in balans te brengen. (*ze gaat af naar de keuken*)

P.J. : (*haar naroevend*) Ik heb je toch gezegd dat verdraaide cateringbedrijf in te huren!

TARA : (*verschijnt in de deuropening*) Insinueer jij nu dat ik niet in staat ben mijn gewoonlijke culinaire talenten te tonen? (*ze moet het laatste deel van de zin met nadruk uitspreken*)

P.J. : (*op grimmige toon*) Natuurlijk niet, schat. Ik wil alleen niet dat jij net zo gaar wordt als het vlees! (*stilte*) Kun je je herinneren hoeveel gasten we verwachten?

TARA : Natuurlijk. Acht, met ons erbij, toch?

P.J. : Dat klopt. Ik dacht dat het een beter idee zou zijn ze hier uit te nodigen met hun vrouwen – en Dave met zijn huidige vriendin natuurlijk – in plaats van ze op kantoor bij me te roepen en daar de details met ze door te nemen. Op deze manier is het iets informeler.

TARA : En wat mag wel de reden zijn dat de grote P.J. Dexter zijn leidinggevenden tot zich geroepen heeft? Toch zeker niet om te checken of ze hun maandelijkse targets wel gehaald hebben en ze te instrueren dat ze iedereen scherp moeten houden en al dat soort onzin?

P.J. : (*staart door de terrasdeuren naar buiten*) Je weet wel beter, Tara.

TARA : Waarom dan dit gezellige onderonsje?

P.J. : Daar kom je snel genoeg achter.

TARA : Kom op, P.J. Voor de dag ermee.

P.J. : Sorry?

TARA : Aan wie ga je hem verdorie geven?

P.J. : (*doet zich onschuldig voor*) Aan wie ga ik wat geven?

TARA : Die belangrijke Amerikaanse baan van je. Dat is toch waarom je ze allemaal gevraagd hebt hier te komen, P.J. Om voor God te kunnen spelen. (*stilte*) Bedoel je dat je hen niet hebt verteld waarom je hen uitgenodigd hebt.

P.J. : Ik denk dat ze hun vermoedens hebben. (*stilte*) Moet jij je nog omkleden?

TARA : Uiteraard. Ik kan onze gasten moeilijk in kokskleding ontvangen, nietwaar?

P.J. : Trek iets oogverblindends aan, schat. Dit is iets anders dan die zakenbrunches die

we hier soms houden. Daarom heb ik ze ook gevraagd hun vrouwen mee te brengen. (*Stilte*)

TARA : (*kijkt haar man aan*) Is dat de enige reden, P.J.?

P.J. : Wat bedoel je daar nu weer mee schat?

TARA : Ik geloof niet zo maar alles wat je me vertelt, weet je.

P.J. : (*doet net of hij beledigd is*) Jezus, Tara. Hoe komt dat zo?

TARA : Ja, hou maar op. Doe niet zo neerbuigend. Ik ken jou ..... jij hebt voor vanavond nog iets anders gepland dan alleen praten over productietermijnen of bezuinigingen of waar jullie het dan ook de hele dag over hebben tijdens jullie stomme vergaderingen. (*stilte*) Komt Teresa vanavond ook?

P.J. : (*doet zich onschuldig voor*) Wie?

TARA : Je hebt me wel gehoord. De vrouw van Tom.

P.J. : Ja, ik neem aan van wel. Waarom zou Teresa niet komen?

TARA : Zij en Tom zijn al vaker voor dit soort diners uitgenodigd en ze heeft die uitnodigingen nooit geaccepteerd. Waarom vanavond dan wel?

P.J. : Waarschijnlijk omdat ze begrijpt dat dit voor hem belangrijk is. (*stilte*) Oh Tara alsjeblieft zeg, Teresa en ik hebben elkaar al bijna twintig jaar niet gezien.

TARA : (*glimlachend*) En zoals we allebei weten, heb je sindsdien al heel wat knappe secretaresses versleten! (*Stilte. Tara is in een kattige bui*) Een moeder van een paar tieners – heden ten dage nauwelijks jouw smaak, toch P.J.?

P.J. : (*hapt niet*) Tara, probeer vanavond alsjeblieft je gewone vriendelijke zelf te zijn, schat. Grote meid. En geen drank meer. Dat maakt je – eh – (*glimlacht*) – een beetje gespannen.

TARA : Je bedoelt dat ik Teresa niet mag vragen waarom ze al die jaren geleden plotseling ontslag nam als jouw privé-secretaresse?

P.J. : Je weet best waarom. Tom vroeg haar ten huwelijk.

TARA : Ja. Je hebt me nooit echt verteld of dat was voor of nadat je haar in bed had gekregen, schat.

P.J. : (*boos, schreeuwt*) Tara, verdomme. (*houdt zich dan in*) Laten we daar nu niet weer over beginnen. Ik heb je gezegd, niet vanavond.

TARA : Hoe was haar steno (*lacht*) – en dan heb ik het niet over haar krabbels op papier. En hoe is ze vergeleken met Julie, je huidige schatje, die zo dom is dat

ze nauwelijks haar eigen naam kan spellen?

P.J. : *(beheerst zich)* Waarom blijf je toch doorhameren over mijn secretaresses?

TARA : Omdat geen van hen ooit ouder dan dertig is, een bril draagt of benen als een boerenpaard heeft.

P.J. : Nou, nou. Je hebt het allemaal goed in de gaten gehouden.

TARA : Teresa heeft mooie benen, als ik het me goed herinner, nietwaar? *(P.J. geeft geen antwoord)* Je bent gewoon een berekenende rotzak, P.J. Maar je bent niet de enige. Het hele land zit vol met van die verdraaide berekenende rotzakken....

P.J. : *(ruikt luidruchtig)* Schat, ik geloof dat er iets aan het verbranden is....

TARA : Oh shit! Mijn biefstukken! *(ze rent snel naar de keuken. P.J grijnst breeduit)*

(Licht wordt gedempt voor het einde van scène 1, eerste bedrijf).

Scène 2

(Terwijl de vorige scène vervaagt, wordt een ander klein gedeelte van het toneel verlicht. Tom en Teresa bereiden zich voor op het diner bij P.J. en Tara. Een kaptafel en stoel zijn de enige meubelstukken. Teresa is alleen, stapt in een kort, zwart jurkje)

TOM : *(vanaf afstandje)* Bijna klaar, Teresa? *(Hij komt haastig binnen in het verlichte gedeelte, stopt plotseling als hij ziet dat zijn vrouw alleen nog maar haar ondergoed aanheeft. Is verlegen met de situatie)* Oh, eh, sorry. Ik dacht dat je – eh – al aangekleed was – *(hij draait zich om om weer weg te gaan)*

TERESA : Tom! Doe niet zo dwaas. Dat is toch geen probleem.

TOM : *(Hij stopt maar vermijdt nog steeds naar haar te kijken)* Ik wilde alleen mijn manchetknopen even pakken. Ze liggen geloof ik daar in die la. *(wijst)*

TERESA : Pak ze dan. *(Tom loopt naar de kaptafel, vermijdt nog steeds naar zijn vrouw te kijken)* Het is echt niet te geloven. Dat je na twintig jaar huwelijk nog steeds verlegen wordt als je ziet dat ik me aan het aankleden ben.

TOM : Het is goed iets van het mysterie te blijven bewaren, Teresa. Daar leg ik altijd

sterk de nadruk op bij de jonge stelletjes die de huwelijkskursus volgen.

TERESA : Ja, natuurlijk. (*Tom is nog steeds aan het rommelen*) Hier, laat mij maar. (*ze zoekt en pakt de manchetknopen uit de la*) Alsjeblieft!

TOM : (*neemt de manchetknopen aan*) Dank je wel. (*draait haar meteen zijn rug toe*) P.J. heeft gezegd dat we er om ongeveer acht uur moeten zijn. We zullen voor het diner eerst een drankje drinken.

TERESA : Ik moet hier nog dingen doen.

TOM : We mogen niet te laat komen. Het heeft een hele tijd gekost jou zover te krijgen dat je naar een van P.J.' s dineetjes gaat, Teresa. (*stilte*) Hij is erg blij dat je komt vanavond.

TERESA : (*nieuwsgierig*) Echt waar? Heeft hij dat gezegd?

TOM : Nou, misschien niet precies zo, maar.... ik kon zien dat hij verheugd was. Het is al zolang geleden. Jullie zullen elkaar wel veel te vertellen hebben.

TERESA : Misschien. (*stilte*) Heeft hij het wel eens over die goede oude tijd?

TOM : Oh, ja hoor. Dat is hij niet vergeten.

TERESA : (*draait zich om*) Wat is hij niet vergeten?

TOM : (*zenuwachtig*) Sorry? Ik bedoel dat hij .....

TERESA : Er valt niets te vergeten.

TOM : Natuurlijk niet. Zo bedoelde ik het helemaal niet. Ik bedoel gewoon dat hij nog steeds naar je vraagt.

TERESA : Ik zie niet in waarom. (*stilte*) Wat wil hij dan weten?

TOM : Oh, de gewone dingen. Hoe het met je gaat...wat je nu doet...hoe oud de kinderen zijn. P.J. vertelt altijd aan iedereen dat jij veruit de beste secretaresse was die hij ooit gehad heeft.

TERESA : Dat is aardig van hem.

TOM : Ik moet een andere broek aantrekken .... (*hij maakt aanstalten de kamer te verlaten*)

TERESA : Tom?

TOM : (*staat stil*) Ja, schat?

TERESA : Waar ga je heen?

TOM : Naar de kamer hiernaast.

TERESA : (*geïrriteerd*) Besef je wel dat ik in al die twintig jaar dat we getrouwd zijn

alleen in het zwembad je blote benen te zien krijg?

TOM : Nou, nou, nou. Stel je dat toch eens voor. Dat is ongelooflijk! (*hij gaat af*)

TERESA : (*staart hem na. Na een aantal ogenblikken staat ze op van de kaptafel. Ze pakt een strakke zwarte jurk, houdt hem voor zich terwijl ze in de spiegel kijkt hoe hij haar staat. Ze ziet er uit alsof ze heel tevreden met zichzelf is; roept* Tom, kom eens kijken wat je vindt van de nieuwe jurk die ik vanavond aantrek!

TOM : (*vanuit de andere kamer*) Ik kom zo, schat.

TERESA : Ik neem aan dat iedereen er vanavond oogverblindend uit zal zien...(Ze trekt de jurk aan. Die heeft een gewaagd décolleté en laat haar figuur goed uitkomen. Ze ziet er blij uit, poseert verleidelijk voor de spiegel. Tom komt na een paar ogenblikken binnen. Als hij haar ziet stopt hij abrupt). En, vind je hem mooi?

TOM : (*nogal geschokt*) Hij – hij is.... (*kuchelt*)... mooi!

TERESA : Je vindt hem niet mooi.

TOM : Dat heb ik niet gezegd.

TERESA : Dat hoeft ook niet. (*zucht*) Je wilt dat ik iets anders aantrek.

TOM : Hij is een beetje gewaagd, Teresa. Ik heb je nog nooit eerder zo iets zien dragen.

TERESA : Jij zei dat dit een speciale gelegenheid was. Ik heb deze jurk speciaal voor vanavond gekocht. Ik dacht dat je er blij mee zou zijn...(ze begint de jurk weer uit te trekken, stopt, zegt dan op uitdagende toon) Verdorie, Tom! Ik trek hem toch aan!

TOM : (*geschokt*) Teresa! Niet vloeken!....(*stilte*) Ja, schat, je hebt gelijk, het is een speciale gelegenheid. En jij wilt er duidelijk op je best uitzien. Ik vind ook dat je hem moet dragen.

TERESA : Dank je wel.

TOM : Was het niet Browning die zei: 'Eenvoudige schoonheid en niets anders, is het beste wat God heeft geschapen'. Dat slaat op jou, mijn schat.

TERESA : Erg vleierend. Ik wed dat je dat ook tegen alle jonge stelletjes op de huwelijkskursus zegt?

TOM : Natuurlijk. Dat maakt grote indruk.

TERESA : (*trekt de jurk weer aan*) Zo. Hoe zie ik eruit?

TOM : Super. (*staart naar haar décolleté, grijnst zwakjes*) Heel..eh..mooi. Sexy. Nee, niet sexy. Verleidelijk – dat is het woord waar ik naar zocht.

TERESA : Ik geef de voorkeur aan sexy! (*draait hem haar rug toe*) Wil je me even helpen met mijn rits? (*Tom helpt haar*) Dank je wel. (*ze kijkt hem aan*) Nou....

TOM : (*kijkt op zijn horloge*) Prima. We zijn mooi op tijd.

TERESA : Tom....

TOM : Ja, Teresa?

TERESA : Kus me.

TOM : Sorry?

TERESA : Ik zei kus me.

TOM : (*aarzelend*) Oh..ja..ja.. (*hij kust haar, doet dan een stap naar achteren.*) Alsjeblieft. En je lippenstift is niet eens uitgelopen!

TERESA : (*doet een stap naderbij, slaat haar armen om zijn nek, geeft hem een hartstochtelijke zoen. Als ze hem eindelijk loslaat..*) Het kan me geen bal schelen of mijn lippenstift uitgelopen is!

TOM : (*buiten adem*) Wat is er met jou aan de hand, Teresa! Ik – zo heb je je nog nooit gedragen.

TERESA : Ik ben in een opgewonden stemming. Ik heb echt zin in vanavond. Om iedereen weer te ontmoeten. Jij niet?

TOM : Natuurlijk wel. Harry en Maud komen. Dave ook. Met vriendinnetje nummer zoveel waar hij mee samen is op dit moment.

TERESA : Is hij dan nog steeds niet terug bij zijn vrouw en kinderen?

TOM : Je maakt een grapje zeker. Hij zet elke avond de bloemetjes buiten. Hij ziet er soms uit als de dood van Pierlala als hij ‘s morgens op kantoor verschijnt.

TERESA : Jij bent toch een parttime huwelijkstherapeut? Heb je helemaal niets voor hem kunnen doen? Je weet wel wat ik bedoel, met hem praten over de heiligheid van het huwelijk en zo.

TOM : God weet dat ik dat geprobeerd heb. Maar ik kan gewoon niet tot Dave doordringen. Hij lacht me in mijn gezicht uit en zegt dat ik in het verleden ben blijven steken. Dat herinnert me eraan, Teresa, dat telefoontje dat ik vanavond kreeg...

TERESA : Ja?

TOM : Dat was van het counseling kantoor om te vragen of ik vanavond een kort gesprek met een stelletje zou kunnen doen. Dat vind je toch niet erg?

TERESA : (*geïrriteerd*) Vanavond? Je bedoelt dat je bij het diner weggaat om te praten met een paar mensen die je niet eens kent?

TOM : Maak je geen zorgen. Het gaat niet lang duren. Het is alleen maar een intake gesprek. Ze wonen gelukkig bij P.J. om de hoek –

TERESA : En in de tussentijd laat je mij alleen met een troep mensen die ik in geen tijden gezien heb.

TOM : Een goede gelegenheid om weer bij te praten. Ik twijfel er niet aan dat P.J. goed voor je zal zorgen. Je weet wel, ter wille van die goede oude tijd.

TERESA : Nou, dank je wel. Dat zal Tara vast enig vinden! Ik dacht dat dit diner zo belangrijk voor je was.

TOM : Dat is ook zo. Ik neem aan dat P.J. ons gevraagd heeft om die grote Amerikaanse baan te bespreken.

TERESA : Hoe liggen jouw kansen om die baan te krijgen?

TOM : Ik hoop dat die persoonlijke memo's over Harry en Dave waar P.J. me om gevraagd had, mij een voordeel geven.

TERESA : Bedoel je dat je Harry en Dave in die memo's bekritiseerd hebt?

TOM : Ja, waarom niet?

TERESA : Is dat ethisch verantwoord?

TOM : Of dat ethisch verantwoord is? (*lacht*) Teresa, jammer genoeg ben ik gedwongen net zo hard en zakelijk te zijn als mijn collega's. Zo niet, dan word ik zelf door die haaien gevreten.

TERESA : Wat stond er in die memo's?

TOM : Die waren behoorlijk pittig. P.J. heeft me gevraagd openhartig te zijn en niets achter te houden.

TERESA : En dat heb jij natuurlijk ook niet gedaan.

TOM : Het maakt deel uit van mijn werk. (*citeert*) 'Een eerlijk man is Gods nobelste creatie' – (*glimlacht*) – Alexander Pope.

TERESA : Jij hebt voor iedere gelegenheid een citaat, Tom. (*doet een stap terug van de spiegel, bewondert zichzelf*) Zo, ik ben klaar. Jij?

TOM : Prima. (*kijkt op zijn horloge*) Nu moeten we P.J.'s nieuwe huis zien te vinden.

Het ligt ergens vooraan in de heuvels. (*Stilte terwijl ze de kamer verlaten*)
Teresa...

TERESA : Ja?

TOM : Je hoeft je om vanavond niet zenuwachtig te maken. Je ziet er fantastisch uit.
Oogverblindend is een beter woord.

TERESA : Dank je wel, Tom.

TOM : En Tara verheugt zich erop je te ontmoeten.

TERESA : Oké. Nou, ik ben er klaar voor.

TOM : Prima, schat. Laten we dan maar gaan. (*Als ze op het punt staan de kamer te verlaten, staat Tom opeens stil*) Weet je, ik vind dat echt een beeldschone jurk.

(*Licht wordt gedempt, einde van eerste bedrijf, scène 2*)

Scène 3

(*Licht gaat weer aan in de huiskamer van P.J. Dexter. Tara staat in de deuropening naar de keuken. P.J. zit op de bank te lezen. Hij zit met zijn rug naar Tara*).

TARA : P.J.

P.J. : (*afwezig*) Hmmhmm.....

TARA : Kijk me eens aan.

P.J. : (*afwezig*) Wat zei je, schat?

TARA : Ik zei kijk me eens aan.

P.J. : (*staat op van de bank en draait zich naar haar om.*) Schat... (*met een groots gebaar*)... je ziet er beeldschoon uit.

TARA : Ik zei dat je me aan moest kijken, klier, niet dat je me moet vleien!

P.J. : (*gladjes*) Natuurlijk schat. (*stilte*) Toch ben je nog steeds beeldschoon.

TARA : En ik ga nog een drankje nemen. (*loopt naar het kabinet, schenkt in terwijl P.J afkeurend toe kijkt*). Realiseer jij je wel dat ik bijna veertig ben en hard op weg om een zenuwzinking te krijgen?

P.J. : Nou, ik weet hoe oud je bent. Ik moet bekennen dat die zenuwzinking wel een

beetje als een verrassing komt!

TARA : Dat dacht ik wel. (*slaat haar drankje uitdagend achterover*)

P.J. : We gaan nu toch niet weer allemaal van die rare gesprekken voeren, hè schat?
Zoals ik al zei, alsjeblieft niet vanavond. Ik bedoel, mensen krijgen voortdurend zenuwinzinkingen. Ze zijn erg in de mode, moet ik zeggen!

TARA : Is dat alles wat je te zeggen hebt, P.J.?

P.J. : Ben je vandaag naar therapie gegaan?

TARA : Ja.

P.J. : En wat zei dokter Manshoff?

TARA : Niets origineels. Hij is net zoals alle mannen – verdiept zich totaal niet in de echte problemen waar vrouwen mee zitten. Ik denk dat hij mij gewoon een rijke trut vindt die maar gewoon tevreden moet zijn met wat ze heeft.

P.J. : (*afwijzend*) Natuurlijk denkt Dr. Manshoff zo niet. Wat heeft hij nou echt gezegd?

TARA : Hij heeft me geadviseerd met mijn man over mijn problemen te praten. (*lacht bitter*). Ik heb hem verteld dat mijn man het te druk heeft om zich met zulke triviale zaken bezig te houden.

P.J. : Wat heeft hij toen gedaan?

TARA : Mij nog een fles met tabletten gegeven.

P.J. : Wees een grote meid en neem die pillen in.

TARA : Ik heb ze al door de wc gespoeld.

P.J. : Die Manshoff is een idioot. Ik weet precies wat jij op het moment nodig hebt, Tara.

TARA : Oh, vertel mij eens, Uwe Grote Opmerkzaamheid, wat goed voor mij is.

P.J. : Een vakantie in de tropen!

TARA : (*kwaad*) Jezus Christus, P.J! Er is echt iets mis met jouw geheugen. Een paar maanden geleden heb je me al op vakantie gestuurd.

P.J. : Natuurlijk weet ik dat nog. Jij en die vriendin van je, Margaret hebben het daar enorm leuk gehad....

TARA : Zie je wel, je bent zelfs al vergeten wat er gebeurd is....(*op sarcastische toon*) Weet je niet meer, schat, dat we ons daar stierlijk verveeld hebben! Het enige wat Margaret en ik in Tangiers gezien hebben zijn barmeubels in hotels.

P.J. : Er waren toch zeker wel een paar begeerlijke vrijgezellen om een beetje mee te

flirten?

TARA : De enige mannen -als je ze zo kunt noemen tenminste- die daar rondhingen, waren hitsige Arabieren. En die zagen er echt niet uit als Omar Sharif! En ze stonken een uur in de wind!

P.J. : Christus te paard! Weggegooid geld dus! (*stilte; opgewekt*) Een cruise dan misschien? Een wereldcruise als je wilt. Je kunt op zo'n luxe cruise een hoop interessante mensen ontmoeten. Stel je eens voor....dineren aan tafel bij de kapitein, van boord in al die exotische oorden, heerlijk de hele dag zonnen op het dek .....

TARA : ..... en je voortdurend af moeten vragen met wie jij nu weer 's nachts ligt te rollebollen! Vergeet het maar, P.J., daar bedank ik voor! (*Er volgt een stilte waarin Tara nog een drankje neemt. P.J. kijkt afkeurend toe*)

P.J. : Ik denk dat je nu wel genoeg hebt gedronken, Tara.

TARA : Ach, rot toch op, P.J.! (*lange stilte*) Weet je wat ik denk? Ik denk dat het een goed idee zou zijn als je mij wat meer zou betrekken bij het runnen van je zaak.

P.J. : Sorry, Tara. Ik heb de verantwoording voor de zaak en voor mijzelf. Het enige waar jij je druk om hoeft te maken is de sociale kant. Je goed kleden, er goed uitzien, als het nodig is een beetje met de buitenlandse cliënten flirten en in je vrije tijd je bezig houden met de een of andere belangrijke liefdadigheidsinstelling. En natuurlijk die heerlijke Cordon Bleu gerechten opdienen als we gasten hebben....

TARA : (*met walging*) Getverdemme!

P.J. : Hoe staat het met je biefstukjes?

TARA : Die hebben in de tussentijd waarschijnlijk al last van alcoholvergiftiging!

P.J. : Dan kun je ze beter even in de gaten houden.

TARA : Ja, baas – tot uw orders baas! (*ze loopt een beetje onvast richting keuken*)

P.J. : (*slaat haar gade*) Tara...?

TARA : (*draait zich om*) Ja, schat?

P.J. : Ik hoop dat je met die drank geen medicijnen ingenomen hebt. Dat zou fataal kunnen zijn.

TARA : Echt, schat? En wat zou jou dat kunnen schelen? En? (*ze vertrekt naar de keuken*).

P.J. : *(schudt zijn hoofd, denkt na, heeft zich net naar het terrasraam omgedraaid als de telefoon op de tafel gaat. Hij neemt op) Hallo....? Ja, daar spreekt u mee....Frank! – Ik heb op je telefoontje zitten wachten. Wat hoor ik, is er slecht nieuws?... (luistert) ... verdomme! We hebben die bouwvergunning heel hard nodig, Frank .... (zijn stem wordt scheller) En wat heb ik daar mee te maken? Ik stel jou persoonlijk aansprakelijk als we die fabriek niet op tijd kunnen openen..... (schreeuwt) Jouw stomme problemen interesseren me geen reet, Frank! En ik geloof er helemaal niets van dat die bestuurders niet omgekocht kunnen worden. Iedereen in dit stomme land heeft zijn prijs...(kijkt over zijn schouder om er zeker van te zijn dat Tara niets gehoord heeft). Oké, oké, dus die halfgare idioot heeft geen nieuwe auto nodig – en hoe zit het dan met een geheel betaalde vakantie voor hem en zijn vrouw – dat kan hij toch niet afslaan.....(luistert, is geïrriteerd) Nee, nee! Overtuig die stommeling er dan van dat niemand daar natuurlijk ooit achter komt.....Ja, probeer hem zover te krijgen. Ja, (op verbitterde toon) Nu is een goed moment, Frank, vanavond nog. Bel me terug zodra je met hem gesproken hebt. Oh, en nog iets, Frank...(zijn stem verhardt zich) je kunt er maar beter voor zorgen dat je me niet teleurstelt. Je weet hoe ik over verliezers denk. (hij klapt zijn mobiele telefoon met een knal dicht. Kijkt weer richting keuken. Loopt naar het terrasraam, staart naar buiten.)*

(Het licht dempt. Einde eerste bedrijf, scène 3)

Scène 4

(Terwijl de vorige scène vervaagt, valt het licht weer op het gedeelte van het toneel waar de kaptafel en de kruk staan. Harry en Maud zijn zich aan het klaarmaken voor het diner bij P.J. Maud heeft een zwarte, kanten slip aan en zit aan de kaptafel oorschaduw aan te brengen. Harry is bijna klaar en strikt zijn das.)

HARRY : *(nervus)* Ben je nou nog niet klaar met je gezicht vol te smeren, Maud?

MAUD : (*werpt hem een blik toe maar zegt niets. Na een stilte.....*) Verdomme!

HARRY : (*geïrriteerd*) Wat is er nu weer aan de hand?

MAUD : Mijn oogschaduw is uitgelopen.

HARRY : (*Een blik op zijn horloge werpend*) Laat nou maar zitten. We zijn al laat.

MAUD : (*geërgerd*) Wat bedoel je met – laat maar zitten? Wil je echt dat ik bij P.J. thuis verschijn met één blauw oog? (*Ze kijkt weer in de spiegel. Harry knarst met zijn tanden*) Ik neem aan, Harry, dat je de weg weet naar P.J.'s nieuwe huis?

HARRY : Het is ergens bovenop de een of andere stomme berg. Het wordt nog een hele klus het te vinden.

MAUD : Ontspan je nou maar. Denk aan je bloeddruk.

HARRY : Hoe kan ik me nu in godsnaam ontspannen als we te laat gaan komen omdat jij nog steeds niet klaar bent je gezicht vol te smeren met die troep! (*Maud springt boos op. Verontrust*) Wat is er nou weer?

MAUD : Dat is de druppel die de emmer doet overlopen! Ik ga niet mee naar dat stomme diner!

HARRY : Waarom niet in godsnaam? Heb ik iets verkeerd gezegd?

MAUD : (*sarcastisch*) Nee hoor, Harry. Jij hebt helemaal niets verkeerd gezegd. Jij bent het toonbeeld van discretie. (*stilte, woedend*) Waarom wordt van vrouwen überhaupt verwacht dat ze make-up op doen om mannen te behagen?

HARRY : (*kreunt*) Jezus, Maud. Ik wou dat je die assertiviteitscursus nooit had ontdekt. Die is je verdorie regelrecht naar je hoofd gestegen!

MAUD : (*boos*) Oké, Harry, ik heb er genoeg van. (*slaat haar armen demonstratief over elkaar*) Geen make-up, geen party! (*Ze staren elkaar aan. Na een paar ogenblikken...*)

HARRY : Oké, Oké, Maud, sorry, oké? Ga zitten en doe wat je moet doen met je gezicht. Ik wacht wel. (*Maud gaat nog steeds niet zitten*) Ik heb toch sorry gezegd, nietwaar? (*Als Maud hem nog steeds aanstaart*) Alsjeblieft...

MAUD : Dat is beter. Ik hoor een man graag alsjeblieft zeggen. En God weet dat ik dat niet al te vaak van jou te horen krijg, Harry! (*stilte*)

HARRY : (*wrijft over zijn buik*) Ik wou dat deze avond alvast voorbij was. Ik sterf van de pijn in mijn maag.